

For straks at sætte Per ind i Processens vidtløftige Forhistorie førte han ham ind i sin Stue, og benyttede her Øjeblikket til at fortælle ogsaa om de andre to Retstrætter, han havde vundet i sit Liv, og hvoraf den ene efter hans Fremstilling drejede sig om et saa enestaaende mærkværdigt og indviklet Tilfælde, at Højesteret havde voteret i Sagen samfulde tre Dage.

Per var glad ved at faa Lov til at sidde ganske tavs med sine egne Tanker, der stadig fulgte Moderens Kiste.

Hofjægermesteren, der ikke var vant til at have en saa taalmodig Tilhører, betroede bagefter sin Kone, at han fandt hendes unge Ven meget tiltalende. Da Per ved Middagsbordet bragte Tiden for sin Afrejse paa Tale, var Hofjægermesteren næsten den, der ivrigst søgte at overtale ham til at slaa sig lidt til Ro paa Kærsholm nu, da Sommeren endelig var kommen.

Per var let at friste. Han følte slet ingen Længsel efter København. Og — tænkte han — hvor skulde han kunne finde et bedre egnet Sted til at gennemstride den aandelige Krise, hvis Komme han forudføjte? Han havde faaet et roligt og smukt Værelse i en Sidefløj af Hovedbygningen. Det vendte ud mod Parken, og Dagslyset derinde dæmredes mildt af en Række høje, tætlovede Kastanier udenfor. Midt i Stuen, paa et hvidskuret Gulv, stod et firkantet Egebord med svære Kugleben og fire højryggede Stole omkring. Sengen havde Plads bag et Skærmbræt, hvor den ligesom bevogtedes af en høj, gammeldags Jernkakkelovn som af en Ridder i Rustning. Paa Væggen mellem Vinduerne hang en Boghylde fuld af Bøger.

Han havde straks følt sig meget tiltalt af dette Værelse, der var saa velgørende forskelligt fra de nummererede og uniformerede Hotelrum, hvori han nu saa længe havde været fordømt til at leve. Dets grønne Halvskumring svarede til noget i hans egen forventningsfyldte Stemning, — det var just et saadant Lønkammer, et saadant klosterligt Enebo, han nu en Tid trængte til. I Særdeleshed var han glad ved Bøgerne, paa hvis Rygge han allerede havde læst Titlerne paa flere af de Opbyggelsesskrifter og andre teologiske Værker, hvorom Hofjægermesterinden i sin Tid ofte havde talt til ham med saa megen Varme.